

Nr 5.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar.

I en den 27 november 1953 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 5, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om ändring i förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar.

Rörande författningsförslagets lydelse tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen (s. 2—4).

Beträffande propositionens huvudsakliga innehåll må här anföras följande.

Hundskatt utgår såsom en kommunal skatt; varje kommun äger själv bestämma skattens belopp inom de gränser som anges i hundskatteförordningen. Minimibeloppet är f. n. 10 kronor och maximibeloppet 50 kronor. Enligt förordningen är vissa hundar, bl. a. arméhundar, undantagna från skatteplikt.

I propositionen föreslås nu införande av skattefrihet för ytterligare kategorier, nämligen för s. k. ledarhundar, avsedda att hjälpa blinda, hundar tillhöriga utländska beskicknings- och konsulattjänstemän samt hundar som användes för vetenskapliga experiment. Vidare föreslås, som en konsekvens av det förändrade penningvärdet, en justering uppåt av hundskattens maximibelopp från femtio till sjuttiofem kronor.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bl. a. följande.

Enligt 1 § förordningen den 17 maj 1923 angående skatt för hundar skall för varje hund årligen erläggas hundskatt till kommunen. Skatteplikt föreligger dock icke för hund, som ej uppnått en ålder av tre månader, för hundar, vilka av lapparna användes för renskötseln, samt för krigsmakten tillhörig tjänstehund eller för enskild person tillhörig hund så länge densamma, efter godkänd tjänstedressyr, på grund av särskild förbindelse skall hållas till krigsmaktens förfogande. Medel, som till kommunen inflyter i hundskatt, må för kommunens behov användas på sätt som av kommunen be-

stämnes. Hundskatt skall erläggas till den kommun, där hunden stadigvarande innehaves (2 § 1 mom.). Skattskyldig för viss hund är den person, av vilken hunden stadigvarande innehaves, när skatteplikt inom kommunen för året inträder (3 §). I fråga om skattens belopp stadgas i 4 §, att skatten skall av kommunen bestämmas lika för varje hund och utgöra lägst tio högst femtio kronor för kalenderår. Enligt 5 § skall skattskyldig under januari månad varje år till vederbörande kommunala uppboordsmyndighet skriftligen anmäla de hundar, för vilka skatteplikt vid ingången av året föreläggat. Över de hundar, som anmälts till beskattning, skall föras särskilt hundskatteregister (7 § 1 mom.). Å erlagd hundskatt skall lämnas kvitto innehållande, såvitt möjligt, kortfattad uppgift för hundens identifiering, ävensom särskilt skattemärke.

I skrivelse den 13 februari 1953 har överläkaren vid kirurgiska avdelningen å Sabbatsbergs sjukhus, professorn C. Crafoord, anhållit, att 1 § hundskatteförordningen måtte erhålla sådant tillägg att vissa för experimentalkirurgiska arbeten använda hundar bli befriade från skatteplikt. Till stöd för framställningen anföres, att professor Crafoord vore sysselsatt med ett större experimentalkirurgiskt arbete för utrönande av möjligheterna att under konstgjord cirkulation (arbete med konstgjort hjärta och lunga) utföra operativa ingrepp på blodtomt hjärta. För detta arbete vore även operationer på ett stort antal hundar nödvändiga, och efter dessa operationer måste en del hundar hållas överlevande i och för studium av vilka effekter operationerna kunde ha för deras cirkulations- och andningsfunktioner. Om hundskatt skulle erläggas för dessa hundar, skulle detta i betungande grad öka kostnaderna för arbetets bedrivande.

I ärendet har överståthållarämbetet avgivit infortrat utlåtande. Vid utlåntandet har fogats yttrande av Stockholms stadskollegium. Beträffande innehållet av dessa handlingar får utskottet hänvisa till propositionen (s. 6—7).

Till stöd för de i propositionen framlagda förslagen har *departementschefen* anfört följande.

Vid tillkomsten av 1923 års förordning om hundskatt framhölls särskilt behovet av en ordnad kontroll över hundarna. Med denna utgångspunkt var det naturligt att göra den tidigare fakultativa hundskatten obligatorisk. Undantag medgavs endast i vissa i författningen direkt angivna fall, där synnerliga skäl förelåg för skattebefrielse och där kravet på kontroll icke kunde anses bli eftersatt. Dessa synpunkter torde alltjämt böra vara vägledande vid bedömande av framställningar om medgivande av undantag från beskattningen.

Stockholms stad har förklarat sig i sak icke ha något att invända mot att de försökshundar, som avses i den av professor Crafoord ingivna framställningen, fritages från beskattning. Enligt stadens uppfattning vore det dock icke lämpligt att låta skattebefrielsen komma till stånd genom en utvidgning av den i förordningen angivna gruppen av skattefria hundar. I stället

föreslår staden att i författningen införes en allmän bestämmelse om rätt för kommun att medgiva befrielse från skyldighet att erlägga hundskatt i sådana fall, då detta av föreliggande omständigheter prövades skäligt. Det finge sedan ankomma på staden att medgiva den sökta befrielsen.

Då ett bifall till stadens förslag i själva verket skulle innebära att hundskatten ånyo gjordes i viss utsträckning fakultativ, anser jag mig icke kunna biträda detsamma. I likhet med överståthållarämbetet anser jag sålunda att skattebefrielse — liksom hittills — endast bör medgivas i vissa bestämt avgränsade fall.

Vid bedömande av frågan om skattebefrielse för de hundar, som användes för vetenskapligt ändamål, må erinras om att särskilda kontrollföreskrifter beträffande dessa hundar har meddelats i lagen den 19 maj 1944 om djurskydd och i kungörelsen den 17 november samma år med vissa bestämmelser om användning av djur för vetenskapligt ändamål. Bland annat har därvid föreskrivits skyldighet för den som använder hund vid vetenskapliga experiment att föra bok angående inköp av dylika hundar. Boken skall på begäran företes för polismyndighet. Någon anledning att för kontrollens skull vidhålla beskattningen av dessa hundar torde därför ej föreligga. Med hänsyn härtill och då även ur andra synpunkter vägande skäl kan anföras för den begärda skattebefrielsen tillstyrker jag att dessa hundar fritages från skatteplikt.

Under remissbehandlingen har jämväl ifrågasatts att från skatteplikt undantaga s. k. ledarhundar för blinda. Såsom framgår av det yttrande som avgivits av kammarkontoret i Stockholm uttages sedan gammalt icke någon skatt för dessa hundar i Stockholm. Enligt vad jag inhämtat är praxis på andra orter växlande. Då en befrielse i dessa fall måste anses mycket behjärtansvärd, har jag ansett mig böra föreslå att jämväl dessa hundar undantages från skatteplikt. Jag vill tillägga att antalet utbildade ledarhundar endast torde uppgå till ett 50-tal i hela landet. I likhet med vad som för närvarande sker i Stockholm bör ledarhund anmälas till hundskatteregistret och anteckning göras i registret om skattebefrielsen. I 7 § 2 mom. omnämnt märke bör därefter tillställas hundens innehavare.

Enligt vad jag under hand erfarit, brukar i Stockholm skatt ej erläggas för hundar tillhöriga diplomater. Då denna skattefrihet torde stå i överensstämmelse med gällande internationell sedvänja, har jag ansett mig böra föreslå att uttrycklig bestämmelse härom intages i författningen. Beträffande anmälan till hundskatteregistret och utlämnande av skattemärke för dessa hundar torde samma förfaringssätt böra tillämpas, som föreslagits beträffande ledarhundarna.

Slutligen anser jag mig i detta sammanhang även böra aktualisera frågan om en justering uppåt av hundskattens maximibelopp. Som tidigare nämnts skall hundskatt erläggas med ett för varje hund inom kommunen lika belopp av lägst tio högst femtio kronor för år. Det ankommer på kommunerna själva att inom dessa gränser fastställa skattens belopp. Ursprungligen var skattesatserna fem respektive trettio kronor. Genom beslut av 1943 års riksdag

höjdes beloppen till sin nuvarande nivå. Såsom skäl för höjningen åberopades bland annat förändringen i penningvärdet under de tjugu år författningen då hade varit i kraft. En höjning av maximibeloppet till 75 kronor torde numera vara befogad. Jag får alltså föreslå den ändringen i hundskatteförordningen, att skatten skall utgå med lägst 10 kronor och högst 75 kronor.

De nu framlagda förslagen föranleder ändring av 1 § 1 mom. 4—7 §§ och 9 § förordningen om hundskatt. Vidare föreslås den redaktionella ändringen i 9 § att de båda sista styckena borttages. De däri behandlade frågorna rörande bötesstraffet regleras numera genom särskild lagstiftning (se lagen den 9 april 1937 om verkställighet av bötesstraff och lagen den 20 april 1951 med vissa bestämmelser om böter och viten).

Utskottet. Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, får hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 5, för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om ändring i förordningen den 17 maj 1923 (nr 116) angående skatt för hundar.

Stockholm den 26 januari 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande: se under betänkandet nr 1.